

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců **a) Ing. J. N., b) J. D., c) H. M. – Š.**, všech zastoupených JUDr. Jiřím Kratochvílem, advokátem se sídlem Praha 1, Petrská 1163/12, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, **za účasti 1) společnosti ENTRUST, s. r. o.**, se sídlem Praha 7, Osadní 28/1053, zastoupené JUDr. Robertem Zugarem, advokátem se sídlem Praha 3, Laubova 8, **2) PhDr. M. I., CSc.**, **3) podniku České energetické závody, s. p. „v likvidaci“**, se sídlem Praha 10, Kodaňská 46, zastoupeného JUDr. Pavlem Štrbíkem, advokátem se sídlem Praha 2, Ladova 2043/5, **4) I. W.**, **5) společnosti Pražská teplárenská, a. s.**, se sídlem Praha 7, Partyzánská 1/7, **6) společnosti IRAM CZ, s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Krakovská 7/1392, **7) Družstva nájemníků U Elektrárny 10**, se sídlem Praha 7, U Elektrárny 9, **8) společnosti ERLEBACH, spol. s r. o.**, se sídlem Praha 5, Za Mototečnou 1619/1, **9) společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, a. s.**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, **10) V. P., 11) K. P., 12) společnosti GTS Novera, a. s.**, se sídlem Praha 3, Přemyslovská 2845/43, zastoupené zmocněncem J. R., v řízení o kasační stížnosti zúčastněné osoby sub 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2008, č. j. 10 Ca 94/2006 - 156,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení sub 1) **je povinna** zaplatit žalobcům a) až c) na nákladech řízení o kasační stížnosti celkem 5940 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, na účet jejich zástupce JUDr. Jiřího Kratochvíla.
- III.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osobám zúčastněným na řízení sub 2) až 12) **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 2. 2006, č. j. MHMP/258127/2005/OST/No (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo ve smyslu § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 (dále též „stavební úřad“) ze dne 29. 9. 2005, č. j. OUR-173/05/08576-ob.99/Mal. Tímto rozhodnutím, vydaným v režimu § 39 a § 41 odst. 1 a 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), bylo změněno rozhodnutí o umístění stavby *budova „Metrocenter 1. a 2. etapa“ – ul. Partyzánská, ul. Na Zátorách, Praha 7 – Holešovice*, vydané Útvarem hlavního architekta hlavního města Prahy ze dne 14. 2. 1989, č. j. 19149/88. Současně jím byla povolena výjimka ze stavební uzávěry, v souladu s d. 3a vyhlášky č. 33/1999 Sb. hl. m. Prahy, o stavební uzávěře ve velkých rozvojových územích hlavního města

Prahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Rozhodnutí žalovaného napadli shora uvedení žalobci u Městského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhali jeho zrušení. Městský soud rozsudkem ze dne 22. 4. 2008, č. j. 10 Ca 94/2006 - 156, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku shledal jako důvodnou žalobní námitku, podle níž nebyly splněny podmínky pro změnu územního rozhodnutí podle § 41 odst. 1 stavebního zákona, a namísto toho mělo být zahájeno zcela nové územní řízení a vydáno zcela nové územní rozhodnutí podle § 39 stavebního zákona. Uvedl, že z prvně zmiňovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že územní rozhodnutí lze nahradit rozhodnutím novým, ale jen za splnění stanovených podmínek. Těmi jsou změna územně plánovací dokumentace či jiných podkladů pro územní rozhodnutí, nebo změna podmínek v území. Rozhodnutím o umístění stavby stavební úřad vymezuje území pro navrhovanou stavbu a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů, a tedy rozhoduje o tom, jakým způsobem bude stavba v území situována. Toto řešení je jedinečné, určené výlučně pro danou stavbu a navazuje na něj stavební řízení a rozhodnutí o povolení konkrétní stavby. Tato dvě současně existující rozhodnutí jsou pak veřejnoprávním titulem umožňujícím realizaci stavby. Zákon pamatuje na situace, kdy dojde ke změně územně plánovací dokumentace (změní se podmínky, za nichž byla územně plánovací dokumentace schválena), a tedy i podmínky k ochraně veřejných zájmů, za kterých byla tato stavba v území umístována. Stavební úřad pak z vlastní iniciativy nebo z podnětu navrhovatele nahradí územní rozhodnutí rozhodnutím novým, za současného stanovení nových podmínek. Zásadně tedy v novém rozhodnutí zůstává stavba identická; v novém rozhodnutí se pouze mění podmínky jejího umístění, a to jako odraz změny územně plánovací dokumentace. Ze správního spisu však městskému soudu vyplynulo, že stavební úřad sice formálně postupoval podle § 41 odst. 1 stavebního zákona, fakticky se ale jednalo o vydání zcela nového územního rozhodnutí. Stavební úřad tedy nevedl řízení, iniciované změnou územně plánovací dokumentace, ale územní řízení zcela nové, aniž by však postupoval podle § 32 a násl. stavebního zákona. To městský soud označil za obcházení zákona. Uvedl, že v daném případě nastala situace předpokládaná § 40 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož rozhodnutí o umístění stavby a o využití území pozbývá platnosti též dnem, kdy bylo stavebnímu úřadu donučeno oznámení navrhovatele nebo jeho právního nástupce o tom, že upustil od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje. Návrh právního nástupce původního navrhovatele Českých energetických závodů (nyní ENTRUST, s. r. o.) tak měl být, v souvislosti s původním územním rozhodnutím, hodnocen jako oznámení o upuštění od záměru, k němuž se územní rozhodnutí vztahuje.

I přes klíčový dopad důvodnosti předchozí námitky se městský soud vyjádřil také k dalším žalobním námitkám, převážně procesního charakteru. S ohledem na velké množství těchto námitek a rozsáhlost argumentace městského soudu, postač na tomto místě zrekapitulovat pouze tu část odůvodnění napadeného rozsudku, která má z hlediska kasační stížnosti v této věci význam. Městský soud tak k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, s odkazem na obsah spisu, v podrobnostech popsal navrhované konstrukční řešení budovy a uvedenou námitku uzavřel s tím, že podle rozhodnutí žalovaného návrh nevyčerpává maximální možnou výškovou hladinu stanovenou původním územním rozhodnutím, objemové řešení odpovídá současným ukazatelům územního plánu a kapacita návrhu je oproti kapacitě projednané v rámci EIA snížena. To však, dle jeho názoru, nic nepochybně vypovídá o porovnávání ukazatelů výškové hladiny a půdorysu stavby (rozsahu zastavěnosti pozemků), a proto v této části absentuje úplné a řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za důvodnou označil též žalobní námitku týkající se účastenství žalobců v řízení o povolení výjimky ze stavební uzávěry. Zde odkázal na § 34 odst. 2 stavebního zákona, který obsahuje výčet účastníků tohoto řízení. Uvedl, že pokud zákon vymezuje okruh účastníků řízení o stavební uzávěře, pak logicky tito účastníci řízení jsou i účastníky řízení o povolení výjimky z ní. Účastníkem řízení podle § 34 odst. 2 stavebního zákona tedy není pouze navrhovatel, a napadené rozhodnutí je tak v otázce vymezení okruhu účastníků tohoto řízení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost shledal městský soud i v části odůvodnění, vztahující se k podmínkám povolení výjimky ze stavební uzávěry, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, v čem konkrétně odůvodněnost povolení výjimky spočívá. Ani stanovisko orgánu územního plánování magistrátu není, podle názoru soudu, jako podklad pro udělení výjimky samo o sobě dostatečné, a to jednak pro neúplnost předložené dokumentace, jednak proto, že žádný konkrétní důvod opodstatněnosti, kromě toho, že jde o změnu platného územního rozhodnutí, neuvádí. Omezuje se pouze na konstatování, že návrh je v souladu se směnou částí územního plánu ve znění úpravy č. U 212/2004. To městský soud nepovažoval za konkrétní a přezkoumatelný závěr.

Proti tomuto rozsudku brojí zúčastněná osoba uvedená ve výroku sub 1) - dále jen „stěžovatel“ - kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Podle stěžovatele je především napadený rozsudek zmatečný a nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť městský soud již rozsudkem ze dne 9. 4. 2008, č. j. 7 Ca 103/2006 - 76, napadené správní rozhodnutí zrušil. V této věci tak existuje překážka věci rozhodnuté.

Dále stěžovatel uvádí, že městský soud vycházel z nesprávné skutkové podstaty [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], jestliže usoudil, že rozhodnutí o umístění stavby je *jedinečné a výlučné pro danou stavbu*. Soud se, dle jeho názoru,

důkladně neseznámil se spisem, neboť jinak by musel zjistit, že na původní stavbu již bylo vydáno stavební povolení (dne 22. 11. 1990, č. j. 895/90/1902-1Hol) a stavba již byla zahájena. Vzhledem ke změně parametrů stavby však bylo nezbytné zajistit změnu územního rozhodnutí, na základě kterého je v současné době v procesu projednávání již druhá změna stavby před jejím dokončením. Ohledně předmětné změny stavby před jejím dokončením byla dne 11. 9. 1996, pod č. j. Výst. 16016/96/1744-ob.4/21Ma, a dne 14. 6. 2007, pod č. j. 25197/06/4692-ob.4/Pok, vydána rozhodnutí povolující změnu takové stavby (bez ohledu na skutečnost, že z důvodu formálního opomenutí jednoho z účastníků řízení bylo druhé citované rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno). Bylo však jednoznačně potvrzeno, že předmětná stavba se v dané lokalitě nachází, je rozestavěná a její změny nelze realizovat na základě pouhé změny stavby před dokončením (respektive předcházející změny územního rozhodnutí). Rozsudek městského soudu tak nemá oporu ve spisu, jestliže uvádí, že *byla umístěna stavba nová, od stavby původní zcela odlišná*. Tento názor není správný, neboť předmětem územního rozhodnutí je stále tatáž stavba, která je rozestavěna a částečně (např. v rozsahu plynovodního potrubí a teplovodního kanálu) již pravomocně povolena do užívání. Stěžovatel tudíž ani nesouhlasí se závěrem městského soudu v tom směru, že nastala situace předvídaná § 40 odst. 1 stavebního zákona; podání žadatele nelze posoudit jako upuštění od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje.

Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že ačkoli je právním názorem městského soudu vázán, považuje důvody kasační stížnosti za správné. Institut změny územního rozhodnutí souvisí především s platností územního rozhodnutí (§ 40 odst. 1 stavebního zákona). Úkolem soudu není posuzovat míru odlišnosti původní a nové stavby; základní otázka zní, zda je původní územní rozhodnutí platné, či zda platnosti pozbylo. Vzhledem ke specifčnosti územního rozhodnutí by existence dvou platných územních rozhodnutí pro tentýž stavební pozemek představovala porušení zásady *ne bis in idem*. Argumentace soudu má i další nedostatky. Zde žalovaný upozornil, že možnost upustit od záměru byla ve stavebním zákoně upravena až novelou stavebního zákona č. 83/1998 Sb. (účinnou od 1. 7. 1998). Původní navrhovatel (České energetické závody) tedy nemohl před tímto datem *upustit od záměru*, jak tvrdí soud. Dále žalovaný upozorňuje, že pojmy *záměr* a *zahájená stavba* nejsou totožné. Od záměru lze upustit v době od vydání územního rozhodnutí do podání žádosti o stavební povolení – od okamžiku podání žádosti o stavební povolení územní rozhodnutí platnosti již nepozbývá. V daném případě však byla stavba dokonce zahájena. Původní územní rozhodnutí je tedy platné, a proto byl správný i postup stavebního úřadu a žalovaného, kteří rozhodli o změně platného územního rozhodnutí.

Žalobci ke kasační stížnosti uvedli, že napadený rozsudek není zmatečný, neboť zjevně nechyběly podmínky řízení, ve věci nerozhodoval vyloučený soudce, ani nebyl soud nesprávně obsazen, a nebylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Není ani nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (stěžovatel ani žádný příklad nesrozumitelnosti neuvádí), či pro nedostatek důvodů. Pokud jde o námitku *res iudicata*, žalobci upozornili, že v nyní projednávané věci se sice jedná o tentýž právní vztah, jako v řízení vedeném pod sp. zn. 7 Ca 103/2006, řízení je však vedeno s jinými účastníky a v obou případech se žaloba opírala o jiné skutečnosti. Aplikací uvedené zásady by došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v neprospěch žalobců, tedy práva na spravedlivý proces. Smyslem garance ústavních práv je ochrana osob před formálním postupem, jímž by došlo k jejich poškození. Vydáním přezkoumávaného rozsudku soudy k poškození práv osob na tomto řízení zúčastněných nedošlo; naopak šlo o jediné řešení, jak práva žalobců zachovat v situaci, kdy městský soud nevyužil možnosti spojit věci ke společnému projednání. Pokud by rozsudek vydán nebyl, nemohl by se soud vyjádřit ke všem žalobním bodům uváděným žalobci. Podle žalobců dále neobstojí ani stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vytýká-li stěžovatel, že *byla umístěna stavba nová, od stavby původní zcela odlišná*, a přitom poukazuje na skutečnost, že *předmětem územního rozhodnutí je stále tatáž stavba, která je rozestavěna*, činí tak poněkud nesrozumitelně a patrně při nepochopení právního významu citovaného tvrzení. Městský soud totiž neposuzoval existenci či neexistenci předmětné stavby, ale právně hodnotil předkládaný návrh na vydání územního rozhodnutí, s přihlédnutím k navrhovanému stavebně technickému řešení předmětné stavby. Ke stejnému závěru dospěl městský soud i ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2008, č. j. 7 Ca 103/2006-76 a dokonce i sám žalovaný své původní rozhodnutí změnil tak, že potvrdil, že se jedná o nové územní rozhodnutí. Žalobci proto navrhují, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínky vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Na prvním místě vznesl stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Ta má spočívat v tom, že rozsudek rozhodnutí žalovaného zrušil i přesto, že již dříve zrušeno bylo, a to dokonce tímž soudem (pouze jeho jiným senátem).

Konstantní judikatura pojmá za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka má za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby; dále je za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považováno rozhodnutí, z něhož zejména jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). V případě tvrzené nepřezkoumatelnosti se přitom jedná o námitku, kterou je třeba vypořádat na prvním místě; logicky teprve poté, bude-li napadené rozhodnutí shledáno jako přezkoumatelné, se totiž zdejší soud zpravidla může zabývat dalšími stížními námitkami (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud, veden shora zmíněnou ustálenou judikaturou, nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu neshledal. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, jak městský soud rozhodl a o jaké úvahy se přitom opíral. Stěžovatelem tvrzená nesrozumitelnost se přitom výslovně omezuje pouze na skutečnost, že městský soud v napadeném rozsudku přistoupil ke zrušení již dříve zrušeného rozhodnutí žalovaného, což, dle názoru stěžovatele, zakládá překážku věc rozhodnuté (*res iudicata*); jiné části rozsudku však nesrozumitelnost vytýkána není. Překážka věc rozhodnuté však pojmově naplňuje stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnost řízení před soudem, spočívající (mimo jiné) v tom, že chyběly podmínky řízení. Tímto způsobem také s uvedenou námitkou zdejší soud naložil, neboť pouhá nesprávná subsumpce důvodů kasační stížnosti pod některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. nemůže být důvodem pro její odmítnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 2 AfS 7/2004, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Pro vymezení namítané překážky věci rozsouzené (*res iudicata*) lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 32 Odo 151/2005, dostupný z <http://www.nsouid.cz>, z něhož se podává, že: „[o] stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týká-li se stejné osoby. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitivem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku).“ Předpokladem existence překážky věci pravomocně rozsouzené je tedy totožnost účastníků posuzovaných řízení a totožnost předmětu řízení, který je určen konečným petitivem žaloby a skutkovými okolnostmi, jimiž je petitiv zdůvodněn. V daném případě není naplněna podmínka totožnosti účastníků řízení, neboť obě žaloby byly podány (byť proti témuž napadenému rozhodnutí žalovaného) jinými účastníky řízení. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2008, č. j. 7 Ca 103/2006 - 76, se týkal přezkumu napadeného rozhodnutí v řízení mezi žalobcem IRAM CZ, s. r. o. a Magistrátem hlavního města Prahy (žalovaným), za účasti stěžovatele; naproti tomu rozsudek nyní napadený kasační stížností byl vydán ve věci přezkumu napadeného rozhodnutí iniciovaného shora uvedenými žalobci sub a) až c), proti témuž žalovanému, za účasti stěžovatele a dalších zúčastněných osob uvedených sub 2) až 12). Žalobci přitom zcela správně poukazují na fakt, že rozhodnutí žalovaného mohlo být u soudu napadeno různými účastníky správního řízení, kteří mohli zcela nezávisle uplatňovat různé důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Představa, že by například dříve projednaná žaloba byla pro nedůvodnost argumentace jednoho žalobce zamítnuta, čímž by bylo vyloučeno posoudit jiné žalobní námitky jiného žalobce v dosud neskončeném soudním řízení pro překážku pravomocně skončené věci, je zcela neakceptovatelná. Nelze pochopitelně popřít, že výsledek dříve skončeného soudního přezkumu téhož správního rozhodnutí by měl vliv na dosud neskončené řízení jiného žalobce tehdy, pokud by napadené správní rozhodnutí bylo pravomocně zrušeno. Zde by ovšem důvodem zastavení dosud neskončeného řízení nebyla překážka *res iudicata*, ale fakt, že by v tomto řízení odpadl jeho předmět (napadené správní rozhodnutí bylo soudně odklizené). Nadto je třeba upozornit, že rozsudek Městského soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. 7 Ca 103/2006 - 76, nabyl právní moci dne 15. 5. 2008, tedy až poté, co došlo k vydání rozsudku v nyní posuzované věci, tj. dne 22. 4. 2008 (napadený rozsudek nabyl právní moci dne 16. 7. 2008). Pojmově lze tedy hovořit pouze o možné překážce věci zahájené (*litispence*), avšak i ta je vyloučena tam, kde se jedná o řízení mezi různými účastníky.

Pro úplnost je třeba uvést, že otázkou možné překážky *res iudicata* se Nejvyšší správní soud zabýval i v nyní vedeném kasačním řízení, neboť již dříve rozhodoval i o kasační stížnosti podané (totožným) stěžovatelem proti shora zmiňovanému předcházejícímu rozsudku městského soudu č. j. 7 Ca 103/2006-76. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 As 68/2008 - 127, kterým byla předchozí kasační stížnost taktéž zamítnuta, však (bez nutnosti zabývat se dalšími aspekty obou věcí) předmětnou překážku řízení zakládat nemůže, neboť předmět posuzovaných kasačních řízení byl odlišný – jedná se o rozdílné rozsudky Městského soudu v Praze.

Existence zmiňovaného předcházejícího rozsudku zdejšího soudu však pro nyní projednávanou věc není bezvýznamná. Jakkoli se argumentace užitá v rozsudcích městského soudu v obou věcech bezesbytku neshoduje a zcela identické nejsou ani kasační námitky, podstata věci je shodná. Podstatné je, že v předchozím rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěry o splnění podmínek pro postup dle ustanovení § 41 odst. 1 stavebního zákona, uvedené v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jsou nekonkrétní a tudíž nepřezkoumatelné. Zdejší soud tedy

aproboval závěry městského soudu o neudržitelosti důvodů, na nichž napadené správní rozhodnutí stojí; korigovány byly pouze některé jeho dílčí závěry. V této souvislosti se v předcházejícím rozsudku uvádí, že „[o]značil-li totiž městský soud postup žalovaného, resp. stavebního úřadu, jež namísto vydání nového územního rozhodnutí přistoupil ke změně původního územního rozhodnutí podle § 41 odst. 1 stavebního zákona, za obcházení zákona, pak se nijak nelypěl s otázkou, proč má za to, že původní územní rozhodnutí pozbylo platnosti, a jaké skutečnosti tomu nenasvědčují. Odvolává-li se v této souvislosti na institut ‘upuštění od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje’ (§ 40 odst. 1 stavebního zákona), opomíjí, že z logiky věci neke upuštění od záměru tam, kde již bylo vydáno na územní rozhodnutí navazující stavební povolení, nebo dokonce tam, kde s realizací stavby bylo již započato (srov. § 40 odst. 1 stavebního zákona, věta první za středníkem). Vydal-li by totiž za platnosti územního rozhodnutí stavební úřad nové územní rozhodnutí pro totéž území, existovaly by pro jedno území dvě platná územní rozhodnutí, čímž by byla porušena zásada *ne bis in idem*. V tomto směru lze tedy zcela přisvědčit argumentaci stěžovatele v kasační stížnosti i vyjádření žalovaného, kde je na tento rozpor poukazováno“. Dílčí námitka, rozporující názor městského soudu o existenci faktického oznámení stavebníka o upuštění od záměru stavbu v navrhovaném umístění realizovat, tedy byla shledána důvodnou, avšak bez toho, že by toto pochybení městského soudu mělo vliv na zákonnost rozsudku. Nic totiž neměnila na skutečnosti, že nosné důvody rozhodnutí žalovaného nebyly formulovány přezkoumatelným způsobem.

Zcela logicky se tedy ke stejným závěrům musí zdejší soud dobrat i v nyní projednávané věci, neboť i zde je přezkoumávána zákonnost rozsudku městského soudu, který se zabýval zákonností stejného správního rozhodnutí.

Co se týče v pořadí další stížní námitky, ta míří proti úvaze městského soudu, že rozhodnutí o umístění stavby je jedinečné a určené výlučně pro danou stavbu a že postupem žalovaného došlo fakticky k umístění zcela odlišné stavby, než v řízení původním. Stěžovatel zde poukazuje na fakt, že stavba na základě původního územního rozhodnutí byla již dříve řádně povolena, je rozestavěná a v některých dílčích částech dokonce již zkolaudovaná. Nemůže se tedy, dle jeho názoru, jednat o umístění nové stavby, ale jde jen o změnu stávající (nedokončené) stavby. Tato argumentace stěžovatele se ovšem míjí s názorem vysloveným v napadeném rozsudku. Ten se totiž v předmetné úvaze nezabýval tím, zda je dříve umístěná stavba již fakticky realizována, a v jakém rozsahu, nýbrž jen konstatoval, že navrhovaná změna vykazuje – ve srovnání s původním územním rozhodnutím – natolik významné odlišnosti (pokud jde o stavebně technické parametry i funkční využití), že již nelze hovořit o změně stavby, ale jde o kvalitativně zcela novou stavbu (srov. zejména odst. pátý, na str. 15 rozsudku) a měla by proto již jen z tohoto důvodu být řešena cestou vyvolání nového územního řízení. Městský soud výslovně uvedl, že ve změně územního rozhodnutí (provedené v režimu § 41 stavebního zákona) zůstává stavba identická; mění se pouze podmínky jejího umístění, což odraz změny územně plánovací dokumentace (viz str. 16, odstavec druhý rozsudku). Jakkoli tento názor městského soudu považuje zdejší soud za příliš kategoričtý a tudíž sporný, podstatné je, že v této rovině stěžovatel s odůvodněním napadeného rozsudku nepolemizuje. Tuto dílčí kasační námitku tedy nelze považovat za oprávněnou.

Bez ohledu na všechny shora uvedené skutečnosti však nelze přehlédnout, že zrušující rozsudek v dané věci městský soud opřel celkem o čtyři důvody. Na prvním místě se jednalo o již zmiňované nesplnění podmínek pro změnu územního rozhodnutí zakotvených v § 41 odst. 1 stavebního zákona; dalšími důvody byla nepřezkoumatelnost závěrů o souladu navrhované stavby s některými regulativy (v porovnáváních ukazatelů výškové hladiny a půdorysu), nesprávné vymezení okruhu účastníků řízení o výjimce ze stavební uzavěry (§ 34 odst. 2 stavebního zákona) a konečně chybějící úvaha, v čem konkrétně spočívá odůvodněnost povolení této výjimky. Kasační stížnost však vůči těmto dalším zrušujícím důvodům vůbec nebrojí. Z uvedeného důvodu tedy, i kdyby zdejší soud shledal předmětnou kasační stížnost za důvodnou, rozsudek městského soudu stále alespoň ve zbývajících důvodech pro zrušení napadeného rozhodnutí ob stojí (i řízení o kasační stížnosti je ovládáno disposiční zásadou - § 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). K obdobné situaci se zdejší soud vyjádřil ve své dřívější rozhodovací činnosti, a to v rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 6 As 3/2007 - 72, dostupném z <http://www.nssoud.cz>: „Zrušil-li soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalobou napadené rozhodnutí ze dvou důvodů, přičemž první z důvodů zrušení plně neobstojí vzhledem k tomu, že závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí byl učiněn toliko na základě ničím nepodloženého zjištění, není tato skutečnost důvodem pro zrušení rozsudku v řízení o kasační stížnosti, ob stojí-li druhý důvod zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud provede pouze dílčí korekci rozhodnutí soudu ve vztahu k prvnímu důvodu zrušení rozhodnutí správního orgánu.“ Tento názor byl potvrzen i rozhodnutím rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007, dostupné z <http://www.nssoud.cz>.

Lze tedy uzavřít, že kasační stížnost byla dílem shledána nedůvodnou, dílem nemířila do zbývajících zrušovacích důvodů napadeného rozsudku. Za této situace Nejvyšší mu správnímu soudu nezbylo, než ji zamítnout (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

Pokud jde o výroky, kterými bylo rozhodnuto o nákladech řízení mezi stěžovatelem, žalobcem a žalovaným (výroky II. a III.), zde Nejvyšší správní soud vycházel z premisy, že v dané věci účastníkem kasačního řízení nejsou pouze žalobci a žalovaný, kteří jimi jsou vždy (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.), ale i stěžovatel. Ze zákona lze tento závěr dovodit ze vztahu ustanovení § 102, věty první s. ř. s., dle kterého je kasační stížnost *opravným prostředkem proti*

*právo mocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jimž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) domáhá zrušení soudního rozhodnutí a již zmínovaného § 105 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení. Jde ostatně o logický a jediný možný důsledek zákonem přiznané aktivní legitimace osoby zúčastněné na řízení a obecného oprávnění stěžovatele disponovat jeho předmětem. Z tohoto důvodu proto bylo nutno i v případě stěžovatele rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti na obecném principu procesní úspěšnosti, ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.**

Stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný nebyl (jeho kasační stížnost byla zamítnuta) a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Vzhledem k tomu, že se dožadoval zrušení rozsudku městského soudu, kterým bylo vyhověno žalobcům a) až c) a k jejich žalobě bylo předcházející správní rozhodnutí (vydané žalovaným) zrušeno, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí stěžovatel na straně žalovaného, proti žalobcům. Rozdílný zájem na výsledku tohoto řízení je ostatně patrný i z procesních stanovisek žalobců i žalovaného, jak byly zmíněny výše. Jinými slovy: řízení o kasační stížnosti je řízením kontradiktorním (k tomu srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 1 As 79/2008 - 105, dostupné na www.nssoud.cz) a žádný z účastníků tak logicky nemůže být „procesně indiferentní“. Posuzováno z tohoto pohledu byli tedy žalobci a) až c) v daném řízení procesně úspěšní a lze jim proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti přiznat. Naopak žalovaný, který v řízení před městským soudem neuspěl a v řízení před zdejším soudem podporoval kasační stížnost stěžovatele, procesně úspěšným nebyl a právo na náhradu nákladů tohoto řízení mu proto nenáleží.

Výše nákladů řízení přiznaných žalobcům a) až c) je představována odměnou zástupce žalobců za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) při společném zastupování tří účastníků, tedy částkou 3 x 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění pozdějších předpisů], snížené o 20 %, ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 citované vyhlášky. Současně bylo rozhodnuto o přiznání náhrady hotových výdajů advokáta v částce 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 5940 Kč.

Konečně pokud jde o výrok IV. tohoto rozsudku, zde bylo rozhodnuto o nákladech kasačního řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení, které v tomto postavení (narozdíl od stěžovatele) setrvaly. V jejich případě bylo postupováno dle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), dle kterého *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Vzhledem k tomu, že u žádné ze zúčastněných osob nebyla splněna žádná ze shora uvedených podmínek pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že jim toto právo nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu